

Datum: 09.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika: Bez naslova

Autori: Piše Zoran Panović programski direktor Demostata

Teme: Evropska komisija

Napomena:

Površina: 2118

Naslov: U potrazi za „dostojnim“

Strana: 12,13,14,15

ANALIZA POLITIKA

Surfovanje na ideološkim razlikama U potrazi za „dostojnim“

Greška je u sistemu mišljenja da medijske slobode i pravnu državu donose dobar REM, dobra tužilaštva, ombudsmeni i druge nezavisne institucije ako uspeju da budu nezavisni. Sve to donosi samo jaka politička alternativa, sposobna da režim natera na realne ustupke, ona koja ima kapacitet da preuzme vlast i onda može da stvori uslove medijima i pravosuđu da dovoljno slobodno i profesionalno rade svoj posao

Na Mundijalu u Brazilu 2014. Nemačka je osvojila četvrtu svetsku titulu i od tada ne mogu da stignu do 16 najboljih fudbalskih reprezentacija na svetu. Dakle, odavno više ne važe nekada često citirane reči čuvenog engleskog fudbalera Garija Linekera da je „fudbal jednostavna igra; 22 igrača jure loptu 90 minuta i na kraju uvek pobeđuju Nemci“. Tek bi bilo apsurdno citirati Linekera povodom učešća fudbalske reprezentacije Nemačke na aktuelnom Mundijalu gde ih je u šesnaestini finala eliminisao Paragvaj. Da demantuju Linekera Nemci su na svetskim prvenstvima u fudbalu pobeđivale i balkanske reprezentacije –

Hrvatska, Srbija i Bugarska.

Kao što odavno ne važi Linekerova izjava, odavno ne važi ni ono „CIA – Teheran – Kominternu – Vatikan“ (nekad i masoni), a što je bila kičma Miloševićeve propagande devedesetih godina prošlog veka u smislu ko kuje zavere (u saradnji) protiv slobodne Srbije.

Da to još važi, valjda Boris Bratina, ministar informisanja i telekomunikacija Srbije, ne bi u Teheranu kao izaslanik Vlade Srbije prisustvovao ceremoniji oproštaja od bivšeg vrhovnog vođe Irana, ajatolaha Alija Hamneija. U društvu predstavnika Rusije, Kine, Pakistana, Iraka, Tadžikistana, Turkmenistana i Gruzije. Da Iran u odnosu na Srbe nije više deo osovine zla potvrdila je i poseta tadašnje

Piše Zoran Panović
programski direktor Demostata

predsednice Skupštine Maje Gojković Iranu 2015. koja je ostala u sećanju i zbog kontroverznog nošenja hidžaba.

Avgusta 2017. Maja Gojković bila je jedna od gošći na inauguraciji predsednika Irana Hasana Rohanija, ali se za razliku od prve zvanične posete bolje stilski pripremila – obukla je bila pantalone, a glavu pokrila maramom, kako nalažu tamošnji običaji. Uglavnom, Bratinina poseta Iranu došla je u politički delikatnijem trenutku. Ali sigurno nije toliko „delikatna“ da bi suštinski poremetila odnose Vučića na Zapadu kako se nada srpska prozapadna opozicija. A kako mi kaže neko ko je upućen u te stvari.

Ni Kominternu se više ne pominje kao nekad. Po tom pitanju simbolički je bitan jun 2024. godine kada je Aleksandar Vulin, tadašnji potpredsednik Vlade, tokom državne posete Moskvi, odao počast sovjetskom vođi i prvom generalnom sekretaru Centralnog komiteta Komunističke partije Sovjetskog Saveza – Josifu Visarionoviču Džugašviliju Staljinu. Iako Vučić ponekad voli da koketira sa Titom, izjavom iz 2019. – „Nikad više četrdeset osma“, kao i ovim Vulinovim gestom, aktuelni režim u Srbiji stao je retroaktivno 1948. na stranu Staljina, a protiv Tita i titoista koji su, doduše i staljinističkim metodama na Golom otoku, branili suverenitet zemlje.

12

Datum: 09.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika: Bez naslova

Autori: Piše Zoran Panović programski direktor Demostata

Teme: Evropska komisija

Napomena:

Površina: 2118

Naslov: U potrazi za „dostojnim“

Strana: 12,13,14,15

Ako se pokazuje respekt prema Staljinu, ne mogu toliko da ne valjaju njegovi instrumenti međunarodne kontrole „radničkog pokreta“ i bratskih komunističkih partija – Kominterni i potonji Informbiro. Kroz frazu „internacionalizam“, obe ove organizacije služile su imperijalnoj hegemoniji SSSR-a i izvozu Staljinovog kulta. Putinov „izbalansirani“ odnos prema Staljinu, nekad i otvorena simpatija, te ogromna popularnost koju uživa ruski predsednik širom „srpskog sveta“ uticali su da se ni Kominterni ne pominje kao nekada. Čak, neka nova crveno-crna „kominterni“ može biti i poželjni model, gde bi se neostaljinisti našli u zagrljaju sa antibriselskim desničarskim partijama u Evropi.

Nije dobra Nemačka koja se naoružava kao najbitnija država EU zbog Ukrajine, ali bila bi dobra neka Nemačka Alternativa za Nemačku koja bi napravila osovinu Berlin–Moskva i vratila stvari na nultu tačku – na sporazum Molotov–Ribentrop, samo ovoga puta bez Hitlera i bez verolomne „Barbarose“. I ponudila suverenistima pervertiranu verziju De Golove Evrope „od Atlantika do Urala“.

Prošli papa Francisko nije proglasio Stepinca za sveca, mnogima u Hrvatskoj zbog toga nije bio omiljen, pa otuda ni antisrpsvo Vatikana tokom njegove

Za partiju koja ima više članova nego Savez komunista Srbije neposredno nakon Titove smrti (kad je taj broj bio najveći i zbog iskazivanja vernosti mrtvom Titu), bilo bi neozbiljno da ima „nestranačku“ ličnost za predsedničkog kandidata. Jer kakav onda kvalitet daje unutarstranačka kompeticija?

vog pontifikata nije bilo toliko uverljivo.

Franciskov naslednik – američki kardinal Robert Francis Prevost, koji je izabrao ime Lav XIV, za poglavara Katoličke crkve izabran je 8. maja 2025. godine. Na isti dan kad je u selu Brezarić blizu Krašića a nedaleko od Zagreba, rođen Alojzije Stepinac. Pa je Hrvatska biskupska konferencija maja prošle godine bila uputila čestitku novom papi Lavi XIV u kojoj uz iskaz odanosti i vernosti, izdvađa i da je poglavar Rimokatoličke crkve izabran na dan rođenja Alojzija Stepinca što, kako navode, vide kao znak da će mu pontifikat, poput Stepinčevog svećanstva, biti svetionik nade u vremenima iskušenja. Što naravno znači i želje da se Stepinac konačno proglasi za sveca. Zasada se to ne najavljuje, a Vatikan još nije priznao ni takozvano Kosovo pa

otuda ni on više nije u istom intenzitetu član „koalicije voljnih“ zaverenika protiv srpstva kao što je to bilo devedesetih godina prošloga veka.

Predsednik Srbije Aleksandar Vučić prisustvovao je ovog jula prijemu koji je povodom Dana nezavisnosti organizovala ambasada SAD u Srbiji i uputio čestitke američkom narodu i predsedniku Donaldu Trampu poželevši im mir, uspeh i prosperitet. „Verujem da naše istorijsko savezništvo može da bude dobar temelj za izgradnju još boljih odnosa u budućnosti.“ Te reči kao i primetno prisustvo drugih predstavnika vlasti na prijemu, sigurno ne znače „CIA snajka, CIA“. SAD su 4. jula 2026. godine obeležile veliki jubilej – 250 godina od potpisivanja Deklaracije o nezavisnosti. I niko od vodećih režimskih ideologa tom prilikom nije rekao da je „svaka srpska tara-ba starija od Amerike“. Što je nekad bila omiljena floskula. Ali srpska tara-ba, ne srpska država.

Evo, Tramp je ponovo, pre neki dan, na svojoj platformi „Truth Social“ podelio članak „Foks njuza“ u kom je Vučić izjavio da je podrška Americi naglo skočila za vreme aktuelne administracije. Vučićevi tabloidi naglašavaju: Lider SAD još jednom je pokazao koliko uvažava mišljenje predsednika Srbije. I onda se setim kako mi je jedan opozi-

Datum: 09.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika: Bez naslova

Autori: Piše Zoran Panović programski direktor Demostata

Teme: Evropska komisija

Napomena:

Površina: 2118

Naslov: U potrazi za „dostojnim“

Strana: 12,13,14,15

N | ANALIZA POLITIKA

cioni lider samouvereno objašnjavao da je Amerika „definitivno otpisala Vučića“. U pomenutom intervjuu za „Foks“ Vučić je naveo da su odnosi sa SAD doživeli dramatičnu transformaciju, a da bi Tramp u Srbiji bio „dočekan s oduševljenjem“. Američki predsednik je ranije objavio intervju koji je Vučić dao mreži „Breitbart“ krajem maja. Valjda je donekle Tramp uspeo da dooka američkoj „dubokoj državi“, pa Srbiji ni CIA više nije pretnja kao nekada.

Šta su danas masoni i iluminati u odnosu na američke tehnofeudalce kojima sudbina srpstva sigurno sama po sebi nije prioritet?

Dobro, ako nisu CIA, Vatikan, Teheran, masoni, ko je onda? U suštini sve se nekako na kraju uvek svodi na savez Zagreba i Prištine sa izvesnim senzibilitetom za Albaniju (koja je takode u tom savezu) zbog specifičnih veza Vučića i Edija Rame. U četiri ruke pišu pisma EU. Naravno i Podgorica. I „žuta duboka država“. Stereotipno se pominju i Englezi, mada Vučić javno demonstrira dobre bilateralne odnose sa tom zemljom. Ponekad, kao ovih dana, ispliva i Holandija koja Srbiji ne dopušta da otvori klastar 3. A Evropska komisija bi da se otvori.

Baltičke države sumnjiče Srbiju zbog Rusije, Turci naoružavaju takozvano Kosovo, ali Vučić ceni Erdogana kao velikog lidera. Ali ne pominje se više nešto ni „zeleni transverzala“. Osećaj je da se srpska istina probija više u svet nego devedesetih. Sad se radujemo novom svetskom poretku kao što smo se borili protiv novog svetskog poretka nastalog slomom neprežaljenog Sovjetskog Saveza.

Uglavnom, ko god da je, „nisu uspešli da nas slome“, kako predsednik SNS Miloš Vučević poručuje iz Novog Žednika kraj Subotice, gde je razgovarao sa građanima i istakao da je vredan i pošten narod zajedno sa predsednikom Vučićem sačuvao državu. Danas je Srbija na nogama! Nije bačena u blato i nije uništena, kako su spremali u njihovim „kuharicama“ – naveo je Vučević. Ako su „kuharice“, onda su to znači ipak ustaše. Ali izgleda ne i one koje sa Krka šalju naftu u Pančevo.

Pre Novog Žednika, Vučević je dao intervju nedeljniku „Kompas“. Sa ovakva

Sjedinjene Države su 4. jula 2026. godine obeležile veliki jubilej - 250 godina od potpisivanja Deklaracije o nezavisnosti. I niko od vodećih režimskih ideologa tom prilikom nije rekao da je „svaka srpska taraba starija od Amerike“. Što je nekad bila omiljena floskula

dva nastupa on deluje kao neko ko ima kapacitet da bude predsednički kandidat SNS. Šta je normalnije nego da predsednik najveće partije u Srbiji, pritom podržan snažno od Vučića, bude kandidat i favorit na predsedničkim izborima? Sumnja da ovakav kandidat može da pobedi, bar u drugom krugu, predstavnika onih koji su hteli kroz „kuharice“ da unište Srbiju deluje potcenjivački prema najvećoj partiji i njenim (Vučićevim) kadrovskim rešenjima.

Iako ga kao dokazanog lojalistu i Vučićevog saborca (a saborac je kod njih kao visok čin), mnogi i u stranci i među novinarima vide kao potencijalnog predsedničkog kandidata, Vučević kaže da „nismo razmišljali u tom pravcu“. Ne u smislu da li bi on bio kandidat, već uopšte nisu razmišljali o predsedničkom kandidatu. Iako (to ne kaže) jesu vršena merenja popularnosti (prepoznatljivosti) određenih stranačkih i „nestranačkih“ ličnosti. Za partiju koja ima više članova nego Savez komunista Srbije neposredno nakon Titove smrti (kad je taj broj bio najveći i zbog iskazivanja vernosti mrtvom Titu), bilo bi neozbiljno da ima „nestranačku“ ličnost za predsedničkog kandidata. Jer kakav onda kvalitet daje unutarstranačka kompeticija?

Iako predstojeći izbori nisu oni za mitropolita crnogorsko-primorskog SPC, Vučević kaže da kandidat SNS za predsednika mora biti „dostojan“ te kandidature. Što bi značilo da ako kandidat bude nestranačka ličnost (naravno fingirana, ne prava), najjača i ubedljivo najbrojnija partija nema „dostojnog“ sa partijskom knjižicom. Jer Vučević precizira da taj koji mora biti dostojan mora biti i onaj koji može da pobedi, koga građani mogu da podrže nezavisno da li je član ili nije član neke stranke, da li je muško ili žensko. Da je dodao da je nevažno da li je strejt ili LGBT, onda bi neko pomislio da je i Ana Brnabić u opticaju.

Ono što su u prvoj fazi prve antibirokratske revolucije Miloševiću bili Borisav Jović i Bogdan Trifunović, to su u ovoj fazi druge antibirokratske revolucije (samo radikalnije) Vučiću Vučević i Brnabić. Da postoji još Jugoslavija a da su ovi akteri na sceni, koga li bi Vučić poslao u Predsedništvo SFRJ – Vučevića ili Anu Brnabić? Kad se ustoliči mitropolit, kao što je septembra 2021. mitropolit crnogorsko-primorski SPC Joanikije u napetoj atmosferi ustoličen u Cetinjskom manastiru, vernici uzvikuju „Dostojan!“, čime se potvrđuje saglasnost Crkve i naroda sa tom odlukom. Kome će naprednjaci sad sekularno klicati „dostojan“? I da li će taj imati na neki način i podršku Crkve? Pa i Miloševiću kad nije išlo sa Zoranom Lilićem, našao je Milana Milutinovića (oba dvojica su bili viđeniji članovi SPS) koji je na kraju 1997. pobedio lidera radikalne Vojslave Šešelja (mada je neka sumnja ostala, bar kao mit).

Doduše, i Milošević je ranije (1992) umeo da odigra na nestranačke ličnosti – na Dobricu Ćosića kao predsednika provizorijuma SR Jugoslavija i Milana Panića, američkog biznismena, kao njegovog premijera. Vučevića „nestranačka“ ličnost sigurno ne bi imala kapacitet kao Panić da se premetne u vodu opozicije, čak i njenog predsedničkog kandidata. Kao takav Panić bi verovatno pobedio Miloševića da ovoga nije presudno podržao Šešelj. Doduše, Dobrica Ćosić je za predsednika izabran u parlamentu a ne na neposrednim izborima. Šešelj, koji sad misli da je bolje da se predsednik države bira u parlamentu, najbolje je demistifikovao ulogu

Datum: 09.07.2026

Medij: Nedeljnik

Rubrika: Bez naslova

Autori: Piše Zoran Panović programski direktor Demostata

Teme: Evropska komisija

Naslov: U potrazi za „dostojnim“

Napomena:

Površina: 2118

Strana: 12,13,14,15

intelektualaca u politici (cinici bi rekli možda zato što je i sam intelektualac), a to se i videlo kako je pomeo Čosića sa predsedničkog mesta.

Vučević je najavio da će se izbori (naglasio je da ne zna da li će parlamentarni i predsednički biti zajedno) odigrati u devetom, desetom ili jedanaestom mesecu. Što nije svedjedno. Izbori u septembru znače zvaničnu kampanju u avgustu. Ako neko i nije još siguran da je SNS podigla rejting za garantovanu pobedu uz svu izbornu patologiju, siguran je da se stabilizovala.

Da je surfer, Vučićevi talasi bile bi ideološke razlike među studentima i opozicijom.

Pritisci su homogenizovali vladajuću partiju, što kaže Vučić, a u suštini Vučić je uspeo da „oslobodi straha“ svoje pristalice. Iako predsednik SNS zahvaljuje i mladima i starima koji su odbranili svoju zemlju, ključ izbora daju sredovećni ljudi. Upravo su sredovećni ljudi bili glavni generacijski resurs u obe tektonске promene u Srbiji i 2000. i 2012.

Kad kaže ujedinjenje, predsednik SNS ne kaže jednomyšlje, ni jednopartijski sistem već pravo na različitost i raznolikost ali pod jednom kapom, kišobranom ili štitom – „to je danas Srbija koja mora da se pokrije sa svim svojim atributima“. Naprednjaci dozvoljavaju formalni višepartizam. Ali višepartizam ne mora da se ukine samo nasilno. On može da se banalizuje i tako što za njega u jednom društvu nema dovoljno interesovanja. Jednima je to nebitno, bitna im je vladajuća partija sa prirepćima i ono što ona može da pruži, dok s druge strane antipartizam i usitnjenost obezmišljavaju pravljenje realne alternative.

I u okviru vlasti dozvoljen je ideološki pluralizam, bitno je samo da ne dovodiš u pitanje vodeću ulogu neupitnog vode. I kao što su nekad komunisti dozvoljavali izvesnu kritiku „otudjenih“ partijskih kadrova i deformacija jer se time „jača samoupravljanje“, tako i sad možeš da kritikuješ bahate i otudene funkcionere SNS, kako bi se partija „filtrirala“. Postala zdravija. Sa predsednikom države koji ohrabruje građane da prijave one stranačke ljude koji bahato govore „znaš li ti ko sam ja“.

Iako poziva na dijalog i nacionalno jedinstvo, Vučić ne propušta u zameni teza da podseti na „kuharice“, „da

Nije dobra Nemačka koja se naoružava kao najbitnija država EU zbog Ukrajine, ali bila bi dobra neka Nemačka Alternative za Nemačku koja bi napravila osovinu Berlin-Moskva i vratila stvari na nultu tačku – na sporazum Molotov-Ribentrop

ovo nismo videli od tridesetih godina 20. veka (valjda u Nemačkoj), da su ovo metodi Crvenih Kmera, da totalitaristički politički narativ kod blokadera zagovara politiku segregacije. I malo iznenađujuće, Vučić kaže da je Srbija država koja „tek vraća svoj suverenitet i koristi svoju nezavisnost“. Što znači da SNS od 2012. još nije uspeła da povрати suverenitet u Srbije u punom kapacitetu. Pri čemu se naravno ne misli na povratak Kosova u sistem Srbije, a što bi nas, kao i ujedinjenje sa Republikom Srpskom (a što se mota po glavi nekima iz „autentične desnice“), odvelo u propast, kako racionalno smatra predsednik SNS. Iako zvanični propagandni narativ ne hladi dekompenzovano i isfrustrirano javno mnjenje od „nacionalne satisfakcije“. Niti razotkriva licemerje javnog mnjenja po tim pitanjima.

SNS ove godine obeležava punoletstvo – 18 godina postojanja. Maja 2012. no vo zabrani predsednik Srbije Tomislav Nikolić podneo je ostavku na funkciju predsednika SNS jer „želi da bude predsednik svih građana“. Nikolić je rekao da stranku „puna srca“ na upravljanje do kongresa naprednjaka ostavlja zamenu predsednika SNS Aleksandru Vučiću. Rekao je i da stranka ne može od njega da očekuje da donosi odluke i zaplakavši dodao: „To tako mora – poraslo dete, osamostalilo se.“ Iako je sa zakašnjenjem napustio mesto predsednika stranke (suštinski je i dalje njen neprikosnoveni lider), teško je očekivati da Vučić kaže da je „poraslo dete, osamostalilo se“. Nekada se prebrojalo u Skupštini ko je Vučićev a ko Tomin poslanik. Takav pluralizam danas je nezamisliv u stranci.

Dok ovo pišemo, najavljuje se rasplet oko REM-a. Potpredsednica Narodne skupštine Elvira Kovač rekla je da „saga oko REM-a“ (Regulatornog tela za elektronske medije) traje predugo i da je cilj „autentičnog tumačenja“ Zakona

o elektronskim medijima da se otklone nedoumice kako bi bio deblokiran proces izbora Saveta REM-a i to telo bilo formirano do kraja nedelje. Da li bi sklepani REM optimizovao medijsku scenu u Srbiji? Greška je u sistemu mišljenja da medijske slobode i pravnu državu donose dobar REM, dobra tužilaštva, ombudsmeni i druge nezavisne institucije ako uspeju da budu nezavisni. Sve to donosi samo jaka politička alternativa, sposobna da režim natera na realne ustupke, ona koja ima kapacitet da preuzme vlast i onda može da stvori uslove medijima i pravosuđu da dovoljno slobodno i profesionalno rade svoj posao. Filtriranje vladajuće partije i njena homogenizacija sigurno ne znače reformski SNS. Suština je u konsenzusu (postignutom nacionalnom jedinstvu) da se vlast može promeniti na demokratskim izborima. Što je neprihvatljivo partijama sa revolucionarnim karakterom.

Ali promena vlasti bi značila gubitak suvereniteta (ili onoga što su od njega stigli da obnove), kako smatra predsednik SNS. Što se u suštini svodi na onu – „Ne damo im Srbiju“. Pa vi vidite. Vučić se gotovo nostalgично seća vremena studentskog protesta 1996/97. kada studentima koji nisu bili u protestu niko nije branio da uče i polažu ispite. On u tom protestu nije učestvovao, kaže. Nije napomenuo da su protesti izbili zbog izborne krađe i da ih je Miloševićev režim označio kao destabilizaciju države u sadejstvu sa spoljnim faktorom.

U srednjoj školi na novinarskom smeru (Šušarovo usmereno obrazovanje), učili smo da postoje tri medijska sistema: kapitalistički tržišni na Zapadu (gde je informacija roba), državno-centralistički (SSSR, lagerske zemlje...) u kome je informacija planska, i kao treći socijalističko-samoupravni sistem informisanja (Jugoslavija) u kome je informacija deo suštine „podruštvljavanja“ shodno kardeljističkoj interpretaciji odumiranja države u ambijentu socijalističkog samoupravljanja. Prva dva sistema sam kapirao, ali ovaj treći (iako sam živeo u toj zemlji) nije mi išao u glavu.

Više ne postoji „samoupravni model informisanja“, ali imamo „patriotski“. Njega je bar lakše objasniti. Samo što njegovi promotori više ne moraju da se eufemistički zovu „društveno-politički“ radnici. **N**

